

No. 27

(1)

4 JAN.

1917

AFZONDER-

LIJKE

NUMMERS

12½ CENT

# Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

ABON-  
NEMENT  
PER  
KWARTAAL  
f 1.50

PER WEEK  
12 CENT



**Z. K. H. Prins Hendrik woont een operatie bij van een „zwaar gewonde” tijdens de manoeuvres van ons Roode Kruis in de omgeving van Eindhoven.**

(Zie ook de serie foto's op pag. 8 en 9 van dit nummer).

# DE ONBESCHREVEN BLADZIJDEN VAN M'N DAGBOEK

G. DIETERLE

„British Bombay Oil Company” droeg mij op, de velden, die eenige mijlen van den Euphraat liggen, in exploratie te nemen en daartoe moest Sheik Adwanallah, in wiens gebied de velden lagen, toestemming geven.”

Deze korte en zakelijke opdracht staat in mijn dagboek en een paar bladzijden verder schreef ik een jaar later:

„Met Alexandra Stradopoulos te Bombay in de Trinity Church getrouwd”.

De daarop volgende bladzijden melden niets anders dan de meest gewone feiten, die in het leven van een ambtenaar kunnen voorkomen en het zijn juist de onbeschreven bladzijden, die den roman in mijn leven vormen, een roman waarin geen woord van liefde gesproken wordt, maar waarbij een jonge man en een jonge vrouw in ontzetting en voortdurenden doodsaangst naast elkaar geleefd hebben. Wij kregen elkaar ten slotte niet, zooals 't aan 't einde van de dorre conventionele romans, de gewoonte is, neen, een keten van lichamelijke leed had onze beide levens aaneengeschaald. Die bladzijden vooral konden onbeschreven blijven, want zelfs het kleinste voorval in dit vreeselijk gebeuren, herinner ik mij na twintig jaren nog even goed alsof het gisteren heeft plaats gevonden.

Ik vertrok uit Bassorah met een eigen karavaan naar het kamp van Adwanallah. Om den Sheik gunstig te stemmen brachten wij een reeks kostbare geschenken mede, zooals tapijten uit Kasjmir, zijden weefsels van Afghanistan, twee hengsten van het edelste ras, 't tuig beslagen met goud en versierd met edelgesteenten en paarlmoer, geurige tabak en sigaretten en andere delicatessen. De onderneming verwachtte dan ook niets anders of de Sheik zou in ruil voor die schatten de concessie verleen.

Na drie nacht-reizen kwamen wij in de groote tentenstad aan en al spoedig werd ik in de tent der gasten door Adwanallah ontvangen. De Sheik was allesbehalve een vorstelijke verschijning en miste alle waardigheid, die men van zulk een voornaam en machtig Arabier verwacht. 't Was een dikke, vette kerel, die lui en vadsig op een hoop kussens lag, waarvan enkele gedeelten als vreemd gekleurde bloembladen om zijn groot, dik lichaam kelkten. Hij sprak zeer slecht Engelsch, geeuwde dikwijls en lachte om alles wat ik zeide. Ik vertelde hem het doel van mijn komst terwijl mijn bedienden de geschenken voor zijn voeten uitspreidden en de paarden voor den ingang van de tent brachten. Zonder op mijn woorden acht te slaan, stond hij traag op en bekeek nauwkeurig de geschenken en keurde de paarden en daarna gaf hij zijn slaven last de hengsten weg te voeren en de geschenken op te bergen.

Hij keerde naar den divan terug en liet zich lachend in de kussens vallen.

„Groote Heer van den stam Adwanallah, behaagt het U dat de British Bombay Oil Company op uw grondgebied onderzoekingen doet?” vroeg ik geïrriteerd.

Hij keek mij aan en begon onbedaarlijk te lachen en met tusschenpoozen riep hij uit: „schoone geschenken, schoone geschenken. Ja... Ja... mooi... mooi!”

Ik veronderstelde dat hij mij niet begrepen had, en liet hem door mijn tolk beduiden, dat het zoo niet ging en ik in ruil voor al die geschenken minstens een behoorlijk antwoord verwachtte.

Hij hield op met lachen en keek wat norsch terwijl hij zeide: „Zeet vriendelijk mij mooie geschenken te brengen... Ik Sheik van Adwanallah ben trotsch vrienden te zijn van machtige Engelschen...”



Otto Kriens. - In het rustuurtje (gekleurde krijttekening).



Otto Kriens in zijn atelier te Rijswijk.

## Werk van Otto Kriens.

In de kunstwereld in het algemeen en in de schilderswereld in het bijzonder blijft men lang „jong”. Deze uitdrukking moet met een korreltje zout worden genomen. De toestanden zijn namelijk zoo bij ons te lande, dat een schilder al grootvader kan wezen en nog tot de „jongeren” worden gerekend. Otto Kriens, van wiens werk we wat toonen in dit nummer, is nog wel niet grootvader, maar zijn jaren — en zijn talent! — geven hem toch langzamerhand recht om zich bij de „ouderen” te voegen en een openlijke bespreking niet te schuwen. — Hij woont te Rijswijk in een typische landelijke behuizing, te midden van tuinen en broeikassen en uit de naaste omgeving heeft hij dan ook heel wat studiemateriaal getrokken. Toch is hij in den laatste tijd, onder den drang der omstandigheden, wat de wei ingegaan. Want door aanleg en studie heeft hij bijzondere voorliefde voor het figuur. Kriens studeerde toch aan de Haagsche Academie van Beeldende Kunsten, onder leiding van Frits Jansen en E. W. F. Kerling, en aan de Brusselsche Academie onder leiding van wijlen prof. Stallaert. In zijn werk, dat een sterk gevoel voor kleur en lijn verradt, openbaart zich de vaardige teekenaar, die met voorliefde pastel of gekleurd krijt hanteert. Er is in al dit werk een uitgesproken zin voor het decoratieve. Vandaar dan ook dat de kunstindustrie menigmaal een beroep op hem doet. Menige aristocratische woning in den lahde heeft wandversieringen van zijn hand of beschilderde plafonds. Ook eenige van onze meest moderne passagiersvaartuigen zijn met werk van Kriens versierd. Hij is dus een veelzijdig man, want ook het portretschilderen beoefent hij met vrucht en met name in de moeilijke opgave van het kinderportret is hij menigmaal zeer gelukkig geslaagd. Wie op Rijswijk komt en de vermaarde Laantjes doorwandelt, in elk jaargetij even mooi, probeere eens een kijkje te krijgen in het atelier van den schilder en in de typische woonkamer, een stukje persoonlijkheid.



Otto Kriens - Brugje aan de Broeksloot (Pastel).

(foto's „Rembrandt”).

Ja — Ja. Maar ik nog wil hebben favoriete van Sheik Ibn al Anazeh... Oh, dat is mooie vrouw... gouden haren... albasten handen... lippen als rozenbladen... Ja... ja, oogen als dauwdruppels in maanlicht... Ik wil die hebben van jou... jij anders niet naar olie zoeken...”

Hij geeuwde, streek met zijn tong langs zijn lippen en sloot de oogen.

Ik trachtte hem nu aan het verstand te brengen dat ik aan zijn verzoek niet kon voldoen, doch dat ik zou probeeren de favoriete van Ibn al Anazeh te koopen... „Geef mij raad machtige heer!”

Het antwoord was laconiek... „Stelen... Jij steelt mooie vrouw, ik jou geve hulp... hi... hi!”

Hij stond op, wuifde mij met een slap handje toe en ging de tent uit, terwijl hij schudde van het lachen.

Ei bleef voor mij niets anders over dan op de een of andere wijze aan zijn verzoek te voldoen. Ik bleef nog een paar dagen als gast in het kamp en in dien tijd vernam ik dat Sheik Ibn al Anazeh een tegenstelling van Adwanallah en een buitengewoon intelligente kerel moest zijn, die een groot deel van Europa had bezocht en vloeiend Engelsch en Fransch sprak. Zijn favoriete was een Grieksche meisje dat hij van een reis in de Levant had medegebracht, en dat het doelwit was der verschillende roofpartijen der naburige stammen; doch de buit werd nimmer verkregen, daarvoor werd ze te goed bewaakt.

Na een paar dagen vertrok ik met een kleine karavaan, beladen met proviand en ammunitie en een kemel met onbewoond huisje en een paard zonder ruiter.

Sheik Ibn al Anazeh was niet groot, maar slank en ontving mij gehuld in 'n grijs-blauwen zijden bournous, waartegen zijn donker fijn gelijnd gelaat scherp afstak. Zijn oogen waren amandelvormig, diep zwart en een en al ziel. Om zijn middel droeg hij een wapengordel in goud gemonteerd en aan zijn voeten had hij roode hoge rijlaarzen. Hij was vergezeld van zijn favoriete, die niet gesluierd was en op Europeesche wijze gekleed ging. Ze was mooi, vooral haar oogen waren mooi en juist zooals Adwanallah ze had genoemd, dauwdruppelen in het maanlicht; om haar kleinen mond lag een droeve trek. Zij werd aan mij voorgesteld en terwijl zij mij een handdruk gaf, waarin ik gevoelde, dat zij iets van mij verwachtte, klaarde haar gelaat op.

Van haar had ik geen tegenstand te verwachten, dat gevoelde ik bij intuïtie en ik besloot haar bij de eerste gunstige gelegenheid te schaken om haar tot elken prijs aan den onbenulligen Adwanallah over te leveren, want het was voor mijn toekomst als ingenieur beslist noodzakelijk, dat ik voor de maatschappij de concessie verkreeg.

Tijdens een kameelentournee, dat ter eere van mijn bezoek werd gegeven wist ik ongemerkt een papiertje in haar handen te stoppen, waarop ik geschreven had: „Ik ben uw redder, vlucht met mij.” Zij las het briefje toen de spanning der toeschouwers het hoogst was, kleurde even en stak het papiertje in haar mond en slikte het in.

Tegen het vallen van den avond keerde ik in mijn tent terug en zag in den donkeren hoek een heel klein zwak lichtje, dat voortdurend bewoog. Het was een lichtgevend insect in een glazen doosje, waarin een opgevouwen papiertje lag. Ik ontvouwde het en las: „Red mij... Voer mij naar de blanken terug... Als je het niet doet, dood ik mij... Mijn hoop is zoo groot, te groot om de teleurstelling ervan te kunnen dragen. Vrees niets. De snelste paarden staan bij de tent van Rassab, beladen met proviand voor vijf dagen en ammunitie. Na het avondgebed kom ik bij je, het gehele kamp slaapt... Je hebt niets anders te doen dan mij te volgen en geen woord te spreken. Alexandra Stradopoulos.”

Groot was mijn emotie: de concessie kon ik machtig worden.

Geheel Europa zou over het heldenfeit van den ingenieur

Halkins spreken. Aan het lot van de arme vrouw dacht ik geen oogenblik. . . .

Het Westen zag bloedrood van de milliarden zandkorreltjes, die in den glans van de ondergaande zon dwarrelden; de Bedoeïenen lagen op kleedjes geknield en met het gelaat naar Mekka gericht en mompelden hun gebeden, eentonig en zangerig.

Ik werd droef gestemd; ik dacht aan de jonge vrouw, die van haar vrijheid droomde, waar van zij nu voor altijd afscheid kon nemen.

Het was duister, de wachten begonnen elkaar bij tusschenpoozen toe te roepen, doch weldra was het stil in het kamp. Dat was iets ongewoons, want het elkaar toeroepen der wachten duurde tot zonsopgang.

In de schaduw der tenten bewoog iets... snel schoot een schim over het mulle zand en verdween weer in het duister... Eensklaps kwam het op mij af, het was de Grieksche, in een zwarten doek gehuld. „Volg mij vlug en zacht,” fluisterde zij, terwijl zij mij bij den pols greep en in de schaduw der tenten buiten het kamp leidde, waar drie paarden stonden, waarvan twee gezadeld en een ongezadeld. Vlug sprongen we in het zadel, gaven den dieren de sporen en snelden de woestijn in. De drie beesten renden en huldten ons in een dikke stofwolk.

Alexandra had de leiding genomen; waarheen we gingen wist ik niet, later zou ik mij wel oriënteren en ongemerkt de richting naar het kamp van Sheik Adwanallah nemen. Na een geruimen tijd gereden te hebben, hield zij voor een brug over een ravijn stil, sprong van haar paard en ging met haar oor tegen den grond liggen om te luisteren of wij achtervolgd werden. Vlug sprong ze weer op, nam haar paard bij den teugel en leidde het over de brug, daarna het vrachtpaard en vervolgens mijn paard. Snel haalde zij iets uit een lederen zak, wierp het op de brug; er volgde een doffe knal en op hetzelfde oogenblik stond de brug in brand. De omtrek werd hel verlicht en een zuil van vonken steeg naar den nachthemel. In het rossig schijnsel der vlammen, zag ik haar oogen vol vertrouwen en dankbaarheid op mij gericht. Ik rilde... neen, ik kon die vrouw niet bedriegen. . . . zij stak mij haar hand toe terwijl zij mij met een van zenuwen trillende stem toeriep: „Mijn redder”. Wat lag er een eindeloos vertrouwen in die twee woorden opgesloten! Neen, ik mocht die hand niet aannemen — ik had niet het recht op die gróóte vriendschap die Alexandra mij wilde schenken. De brug stortte in, het was weer donker, uit het ravijn pluimde een grijze rookwolk.

„Waar is de Eu-phraat?” vroeg ik.

„Daar, waar die drie sterren schitteren. . . . Laat ons er heen gaan. . . .” — Wij sprongen in het zadel en renden heuvel op en af tot dat het Oosten begon te kleuren en onze paarden niet meer voort konden. Wij lieten de paarden gezadeld en gingen tegen een heuvel liggen. Zij was geheel bedekt met stof en zag er uit alsof zij zich nimmer gereinigd had. Onze kleeding was zwaar van het zand. . . .

„Zij zullen nu in 't kamp ontwaken. In 't drinkwater heb ik 'n slaapmiddel gedaan dat een halven dag werkt. . . . Maar ik blijf bij jou. Jij hebt mij verlost uit de ellende waarin ik mij vrijwillig geworpen heb. . . . Ik ben uit Pireaus, daar zag ik hem en verbeeldde mij verliefd op hem te zijn en ben hem gevolgd. . . . Wat is dat?” riep ze nu verschrikt. . . . „zie je die vogels. . . .?”

„Ja. . . .”

„Dat zijn nachtvoegels, die opgeschrikt worden door ruiters en voor hen uit vliegen. Het is Ibn al Anazeh met zijn mannen. Ze zijn een halven dag afstand van ons verwij-

derd. . . . Hoe meer vogels hoe grooter aantal ruiters. . . . Vooruit tot de nacht valt.”

Weer in het zadel, en voort ging het door de stille wijde zandzee, in een verzengende hitte. Er werd geen woord tusschen ons gewisseld, doch wij staarden voortdurend naar den horizon of wij daar iets anders konden ontdekken dan zand. Alexandra was in dien korten tijd na onze vlucht zoo goed als onherkenbaar van uitputting geworden en

de geladen buksen naast ons. Alexandra viel in diepen slaap en ook ik heb de zon niet meer zien ondergaan, want toen ik wakker schrok was het nacht en twinkelden miljoenen sterren boven ons. Ik richtte me op om beter te kunnen luisteren, de paarden stonden angstig te trappelen, maar overigens bespeurde ik niets.

Ik stiet Alexandra aan. Zij ontwaakte en vroeg verschrikt „Wat is er?” — „De paarden zijn angstig.”

„De wapens, . . . schreeuwde ze eensklaps. . . . Er is een leeuw, ik ruik hem. . . . De lucht is zeer sterk, er moeten er meer zijn!”

„Waar is-ie. . . .?”

Ze gaf niet dadelijk antwoord. . . . „Kijk daar!”

Langs den grond kropen een leeuw en een leeuw, dicht tegen elkaar. Je zag niets anders dan een groote zwarte plek, met vier groene lichtballen. Alexandra schoot, kort knalde het schot door den stillen nacht, gevolgd door een lang gerekt gehuil. De leeuw richtte zich op, zijn manen stonden wijd uit, doch de leeuw sprong op een der paarden, het dier viel om, trachtte op te staan maar stortte weer neer en bleef liggen. De leeuw had het beest den strot afgebeten en sleepte nu het paardenlijk door het zand weg. Ik loste een schot maar op het zelfde oogen-

blik maakte een der twee overgebleven paarden een zijsprong en kwam voor den loop van m'n buks, toen ik die afschoot. . .

Het beest viel neer en bleef onbeweeglijk liggen. . . . De leeuw scheen zich om de leeuw met haar buit niet te bekommeren. Hij stiet een krachtig gebrul uit dat als een donder door de stille woestijn rolde; en zijn staart zweefte hij nijdig heen en weer.

Wij lagen vlak tegen elkaar aan, gedekt door een zadel, waarop onze geweerloopen rustten. Als de leeuw ons laatste paard roofde, was er voor ons geen redding meer en moesten wij in de woestijn omkomen; daarom besloten wij het ondiep naar ons te lokken en wanneer hij op ons toesprong hem neer te schieten. Alexandra floot zacht en maakte een kreunend geluid; de leeuw liet zich op zijn buik zakken en sloop langzaam poot voor poot naar ons toe.

Nu bleef hij in elkaar gedoken liggen, alleen zijn achterlijf bewoog snel heen en weer, juist zooals 'n kat doet als ze een muis wil bespringen. Het monster sprong op, wij schooten, en ver boven den grond sloeg het achterover en plofte neer en stierf stuiptrekkend.

Hoog in de lucht klapwiekten de gieren.

„Laat ons maar weer verder gaan. . . . Overal hoor en zie ik den dood,” zeide Alexandra met moede stem. Op het eenige paard dat ons gebleven was laadden wij onze waterzakken, een paar tasschen met provisie en onze ammunitie, daarna be-

steeg Alexandra het dier, terwijl ik

er naast liep en het aan den teugel leidde. Zadel en

tuig lieten wij achter om het zoo weinig mogelijk te vermoeien.

„We zijn verdwaald, de sterren zijn veel noordelijker!” — „Laten we nu maar gaan, Alexandra en zien waar we terecht komen,” antwoordde ik moedeloos.

We hoorden het monotoon ploffen van de pooten van het dier in het zand; het verwijderend gekijf en fladderen van de gieren om de cadavers van het paard en den leeuw en rond om ons was niets anders dan de nachthemel met zijn milliarden sterren. . . .

In het Oosten werd de lucht amethyst-kleurig, daarna rood en later steeg de zonnescijf uit een meer van gloeiend metaal en de geheele woestijn geleek een zee van bloed in den vurigen glans van de opgaande zon.

Werktuiglijk liep ik voort, ik dacht aan niets, ik voelde geen vermoeidheid en ook geen kracht, ik ging zooals het paard naast mij, zonder eenige gedachte.

Eensklaps werd ik uit dien toestand opgeschrikt:



De Bethesda-fontein. Daarachter het meer met de roeibootjes. — Central Park, City.



Eén van de duizenden eekhoornjes in Central Park, N.Y. City.



Het standbeeld van Columbus, versierd met bloemen.



Groot en klein houdt van de eekhoornjes.

#### CENTRALPARK IN NEW YORK CITY. (\*)

„The Indian-Summer” met zijn blauwe lichten en rood-, geel- en groengetinte boomen is daar. Columbusday, 12 Oct., valt in dit mooie jaargetij en op dien dag worden de kantoren en winkels gesloten en iedereen gaat er op uit — naar de parken! Elk jaar wordt Columbusday gevierd ter herinnering aan de aankomst van den Genuëes in Amerika. Central Park is midden in de „City”. Prachtige vijvers om op te roeien, mooie grasvelden, waar men gratis kan tennis- croquet- of football-spelen, 28 mijl wandelwegen, alles lokt de menschen naar dit wonderschoone park. Overal ziet men de tamme eekhoornjes — en niemand gaat dan ook haast het park in, zonder wat „peanuts” in den zak te hebben. Langs de hoofdwegen snorren de auto's zonder ophouden, soms ziet men er nog een hansom of hoort men plotseling het vroolijk getoeter van den postillonhoorn en vliegt een mailcoach met een vurig zesspan voorbij. Op de wandelwegen rijden de kinderen in ponywagens en voor de paardrijders zijn er prachtige wegen die tezamen een lengte hebben van 5 mijl. Columbus zelf wordt dien dag niet vergeten: bij den ingang van 't park staat zijn standbeeld, mooi versierd met kransen en bloemen. (\*) Van onzen Amerikaanschen correspondent.



Herfst, Indian-Summer, zooals ze 't hier noemen, in Central Park.



Kinderen spelen croquet in Central Park.

ik was totaal verlamd van vermoeienis, mijn tong en mond waren gevoelloos en bedekt met een laag stof. De voorraad water, dien wij in onze reiszakken hadden was zoo gering dat wij daarvan alleen in den hoogsten nood zouden gebruiken. De paarden waren afgemat en liepen in tragen gang met neerhangende koppen door het mulle zand. Een vreeselijke marteling, die eenzame vlakke onder dien grooten blauen hemel, waaruit de zon het vuur neerbraakte. De dieren konden niet meer voort, de vogels waren verdwenen en we besloten te kampeeren. De paarden werden van hun vracht ontlast en we bouwden van de bagage en het tuig een kleine verschansing waarachter wij gingen liggen met

Alexandra was bewusteloos van haar paard gestort. Snel nam ik een waterzak, de inhoud was nog koel, en goot het water in haar mond. Zij opende de oogen, sperde ze al wijder en wijder open, ze begonnen te schitteren, vreemd en onbestemd staarden ze, zij greep mijn hand en wees naar het Oosten terwijl zij uitriep . . . „Kijk eens wat een menschen!

weer achteruit glijdend, besteeg het een hoogen zandheuvel. Aan de andere zijde lag een karavaanweg. . . Mijn opwindende geen grenzen, ik joeg het arme dier naar de laagte, maar het kon zich niet staande houden op de glooiing. sloeg over den kop naar beneden en bleef dood aan den voet van den heuvel liggen. Wij vielen op den weg, ik had een hoofd-wonde waaruit het bloed vermengd met zand als dikke brij op mijn handen en borst viel; Alexandra kreunde even. Ik nam haar op en liep, haar in mijn armen dragend, den weg af, schreeuwend en gillend.

Ik hoorde honden blaffen, ik liep nog sneller en schreeuwde nog harder. . . daar zag ik een wit gebouw omringd door palmen en op het platte dak wapperde de Engelsche vlag. . . Ik zag ruiters naderen. . . Het huis begon te draaien. . . Ik gevoelde me van den grond opheffen, ik scheen te zweven tussehen een regen van sterren, toen werd alles duister rondom me.

\*\*\*

Drie maanden later was ik zoover hersteld dat ik mijn bed mocht verlaten en toen vernam ik voor het eerst hoe ik zonder dat ik het wist in het Victoria-hospitaal terecht was gekomen. Het witte gebouw, waarheen de employé's ons brachten, was 'n Engelsche factory aan den Euphraat. De geneesheer had ons onmiddellijk gereinigd en ons daarna per boot naar Brassorah laten vervoeren, waar wij in een barak verpleegd werden tot er gelegenheid was om ons naar Bombay te vervoeren.

Gedurende het geheele transport dat een veertien dagen duurde heb ik zware koorts gehad.

Met Alexandra was het nog erger gesteld. Wanneer de woestijn-rit nog een halven dag langer geduurd had zou zij zijn bezweken en de dokter vond het een raadsel dat zij nog

## DE NIEUWSTE WINTER-MODES



Een hoogst eenvoudig met bont gegarneerd wintercostuum volgens de laatste mode.

Zie je die kemelen. . . Wij zijn gered. . . De palmen wuiven en ik hoor het water van een beek ruischen. . . Kijk die waterdraagsters met elkaar stoelen. . . ze zingen, hoor je niet hoe ze zingen. . . Ga er met mij heen en laat ons vluchten uit de ellende. . . oh, jij wil niet. . . !"

„Er is niets Alexandra. . . Ik zie niets dan zand!"

„Je wil niet. . . Jij wil alleen van het water drinken."

Ik werkte mij met haar in mijn armen op het paard en spoorde het dier aan in de richting die zij aanwees. 't Kon mij niets schelen, we waren verloren; bij haar zou het lijden niet lang meer duren, straks zou ik het bewustzijn verliezen of het paard dood neer vallen en de gieren boven ons klapwieken.

„'t Is niets!" zeide ze zacht. . . „'t Was de zon. . . " Ze begon zacht te weenen en voor het eerst kuste ik haar en sprak haar moed in.

Langzaam, soms over zijn pooten struikelend, liep het beest voort, de kop naar beneden gebogen; zijn lange tong hing bruin-verdroogd uit zijn bek. De borst van het dier piepte bij het ongeregelde ademhalen, de oogen en neusgaten waren geheel met zand bevuild. Ik zou den tocht volhouden zoolang Alexandra leefde; stierf ze in mijn armen, dan doodde ik eerst het paard en dan mezelf. Zakte het beest van uitputting ineen, dan zou ik Alexandra en mezelf doden; maar nu nog vooruit, dacht ik, al begreep ik, dat noch Alexandra noch het paard langer dan een dag meer zouden leven. . .

Eensklaps begon het dier sneller te loopen, het richtte den kop op en blies een paar groote zandwolken uit zijn neusgaten. Ik keek rond en niet ver van mij af zag ik iets vreemds. . . iets. . .

„Laat ons maar sterven," fluisterde Alexandra.

Ik durfde niet te zeggen wat ik zag. . . Ik was bang dat de emotie haar zou doden. . . Ik zag palmen en een pluim rook die voortbewoog. . .

„Dood me!"

„Sterf niet, Alexandra, wij zijn gered. . . Alles is voorbij! Daar is de rivier. . . !"

„Dat is niets. . . straks is het weer weg," antwoordde zij en viel weer in zwijm.

Ineens voelde ik een krachtigen wil om te blijven leven; ik wierp alle bagage van het paard, en joeg het op met schreeuwen en trappen in de flanken. Het dier waggelde den eenen heuvel op, den anderen af. . . Met moeite, telkens

levend Bombay bereikt had. Ook zij werd in het Victoria-hospitaal verpleegd, doch ofschoon zij herstellende was mocht zij nog niemand ontvangen. — Een week of zes daarna werd ik bij haar toegelaten, ze lachte mij toe, toen

ik de zaal binnentrad en reikte mij de hand terwijl zij zeide: „Na alles wat wij ondervonden hebben behooren wij bij elkaar!" „Ja," antwoordde ik en kuste haar voorhoofd.

Dit is de geschiedenis, die de onbeschreven bladzijden van mijn dagboek moest vullen!



Een elegant wintercostuum, dat zeker velen onzer dames zal bekoren.

# HANNO

Door P. SCHRAVESANDE



Enmaal per jaarkomen we met ons zevenen bij elkander. Dat hebben we nu zoo vastgesteld en dat blijft zoo. Wanneer we alle zeven gezond zijn, dan ontmoeten we elkaar op den een en twintigsten

Juli in de villa van Jan Diggers. Dat was ook dit jaar het geval. Op dien datum is namelijk Diggers jarig en we maken er dan zoo'n soort jonggezellen-feest van. Drie van ons zijn oud-Indischgasten, en alle drie tegelijk met ons zuur verdiend geld naar 't moederland teruggekeerd. De overige vier zijn onze gemeenschappelijke vrienden.

We zaten ook dezen keer weer gezellig bijeen in de ruime warande. Het gesprek taande een oogenblik en doelloos staarden we over de bloeiende hei, toen de warandedeuren van binnen uit voorzichtig werden opengedruwd en onhoorbaar een oude Indische vrouw de tafel naderde en een groot zilver theeblad met verder toebehooren erop plaatste.

„Dank je wel, Nankita," klonk de heldere stem van Diggers. „Wil je nu ook nog wat sigaren en sigaretten halen?" voegde hij er vriendelijk bij. Toen de vrouw weer verdwenen was en we onze geurige Indische thee dronken, viel plotseling de oude Van Baarle uit:

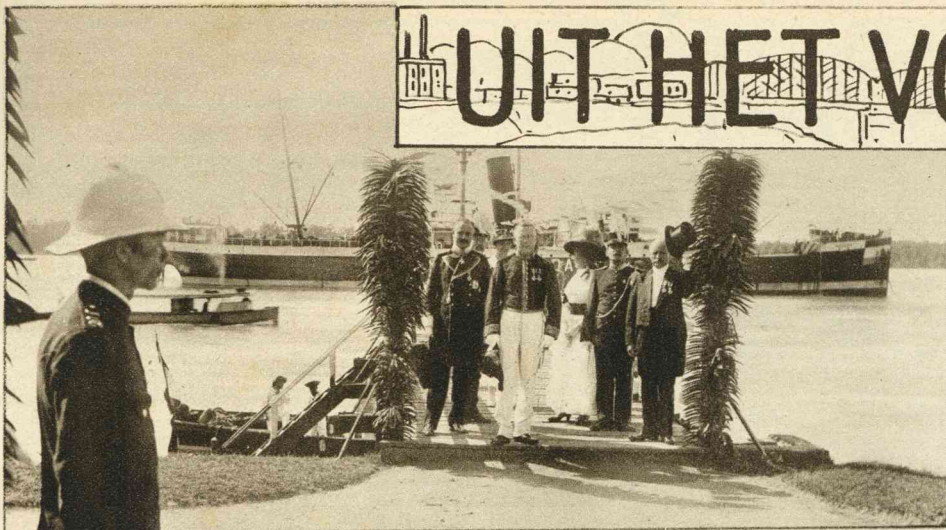
„Daar erger ik me dood aan, Diggers, dat jij dat oude monster nog maar steeds in je dienst houdt. Je wordt aan alle kanten bestolen door dat gespuis. Dat je ze in Indië in je dienst neemt kan ik begrijpen, dat moet wel, er is daar eenvoudig niet anders dan dat bruine goed, maar welk verstandig mensch neemt zoo'n lid van die dievenbende mee naar Holland? Dat vraag ik je in gemoede! Met de zweep moeten ze hebben, allemaal, allemaal!"

„Is 't waar, Van Baarle, moeten ze met de zweep hebben, allemaal?" en een toornige blik was er even in Diggers' oogen. „Ben je dáárom zoo lang in Deli geweest, dertig jaar zoowat, hè? en heb je in al dien tijd geen gelegenheid gehad de inlanders te doorgronden? Heb jij 't wel ooit beproefd?" — „k Had wel wat anders te doen," bromde Van Baarle.

„Ja," antwoordde Diggers, „zooals het grootste deel der Europeanen, dat naar Indië vertrekt.

Een slijk bontstel, dat ons zeer practisch en doelmatig voorkomt.

# UIT HET VOLLE LEVEN



## GOUVERNEUR-GENERAAL STAAL,

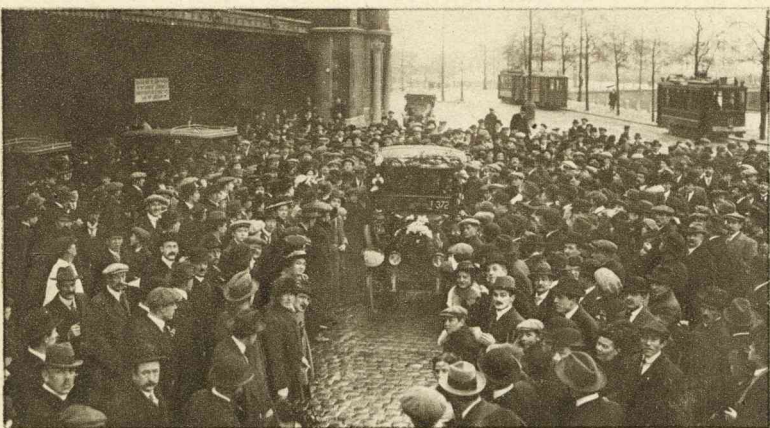
bij zijn aankomst in West-Indië. V.l.n.r.: Jhr. Mr. H. W. van Asch van Wyck, voorz. v. d. Kol. Staten; Gouverneur Staal, Mevr. Staal, de heer Juda, comm. v. d. Schutterij; de heer van Drimmelen, onder-voorz. v. d. Raad v. Bestuur. De andere dame op de foto is mej. Staal.



## DE STAL TE BETHLEHEM.

Ter gelegenheid van het Kerstfeest is er door de kinderen van den R. K. Volksbond te 's-Gravenhage een tableau-vivant gegeven, voorstellende: de stal te Bethlehem.

(foto Van Tol.)



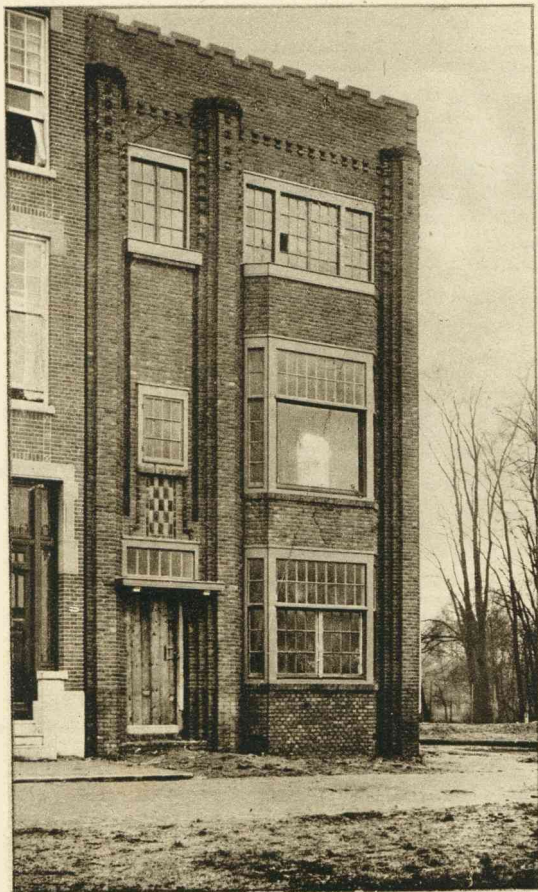
## HULDIGING F. DOMELA NIEUWENHUIS.

Ferdinand Domela Nieuwenhuis is op Oudejaarsavond in de groote zaal van het Concertgebouw te Amsterdam, door meer dan tweeduizend personen gehuldigd ter eere van zijn 70en verjaardag. Links: De auto, waarin Domela Nieuwenhuis, op weg naar 't Concertgebouw. Rechts: De jarige met zijn vrouw poseerend voor onzen fotograaf.



## DE TROONSBESTIJGING VAN KAREL IV.

Ter gelegenheid van de troonsbestijging van Karel IV werd te 's-Gravenhage in de kerk van den H. Jacobus een plechtige Dienst gehouden. Onze foto geeft een groep van autoriteiten bij het verlaten der kerk.



## DE GEVELWEDSTRIJD TE ROTTERDAM.

In den gevelwedstrijd welken de vereeniging „Het Oosten" te Rotterdam uitschreef voor het complex Vredeshof, werd de eerste prijs toegekend (f400) aan een stijlvollen gevel ontworpen door den architect J. Gratama (links). Midden: de tweede prijs (f300), architecten Heyink en Van Vreeswijk. Rechts: 2e prijs (f300), architecten De Roos en Overlander.



## DE DRUKTE OP DE POSTKANTOREN.

Zoals alle jaren omstreeks Nieuwjaar, heerschte ook dit jaar weder aan de verschillende postkantoren een enorme drukte in verband met de Nieuwjaarswenschen. Onze foto's, genomen op het Postkantoor te Amsterdam, geven een klein idee van den omvang der verschillende werkzaamheden. Links: Het sorteeren der enorme hoeveelheden brieven. Rechts: Het binnenkomen der postzakken uit de bussen.

# Roode-Kruis

onder leiding  
Z. K. H. Prins Hendrik



De voorloopige verbandplaats achter de linie (nabij Eindhoven).



Een liefdezuster een zwaar gewonde verbindend.



Groep van autoriteiten, (x Prins Hendrik)



Het verbinden van lichtgewonden direct achter het front.



Het transport van gewonden

# ruisoefening

## leiding van

### Prins Hendrik



Met behulp van een paardedeken wordt een gewonde huzaar naar de verbandplaats gebracht.



(Prins Hendrik), genoodigden en gewonden.



Het aanleggen van een voorloopig verband.



et van gewonden op het slagveld.



Het vervoer van gewonden per wagen naar de hospitalen.

„Maar, kerel,” zei Van Baarle, „hoe kun jij nou toch zoo praten? Wie vraagt er toch in 's hemelsnaam aan een Inlandsche: „Wil je dit doen of wil je dat doen?” Als je gaat vragen, zeggen ze doodleuk: „nee.”

„Heeft zij dan „nee” gezegd?” vroeg Diggers kalm. „Dat niet,” gaf Van Baarle toe, „maar zij heeft ook alles aan je te danken!”

„Juist Van Baarle, dat is het hem, je moet maken dat de mensen wat aan je te danken hebben. Geen sigaar, bijvoorbeeld, die hun meestentijds wordt toegeworpen als een been aan een hond, maar laat ze iets hoogers aan je te danken hebben. Zorg dat ze je dankbaar kunnen zijn voor wat meegevoel, voor genegenheid en medeleven in hun blijdschap en smart... Ja, je vindt het natuurlijk nonsens, wat ik nu verkondig, daarvan ben ik overtuigd,” voegde Diggers nog aan zijn woorden toe, toen hij zag, dat Van Baarle met een spotachtig lachje hem aanhoorde. „Ik zou je echter heel wat bewijzen kunnen bijbrengen, dat mijn woorden waarheid bevatten.”

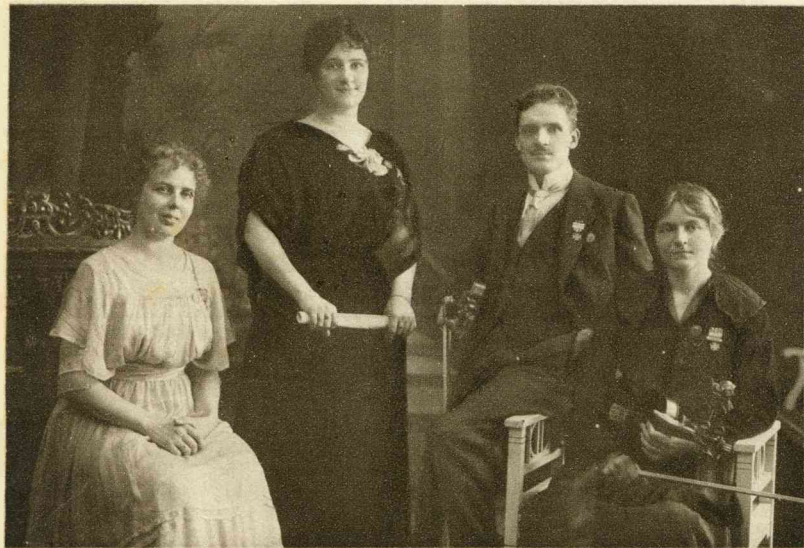
„En ik,” antwoordde Van Baarle, „zou je wel honderd bewijzen kunnen geven, dat alles wat je daar gezegd hebt, niet opgaat.”

„Zeg me dan eerst eens, Van Baarle, wie van ons kon er beter met zijn personeel overweg toen we in Deli zaten, jij of ik?” — „Nu ja,” zei Van Baarle, „als je ook zoo gek bent als jij, — „Nee man, ik ben nooit gek, maar wel goed voor mijn personeel geweest.”

„Als jij niet gek voor je personeel was geweest had je dat oud mirakel hier niet meegebracht,” bromde Van Baarle. — „Daarvoor was een bijzondere reden,” zie Diggers ernstig, „en die wil ik je wel vertellen ook. Misschien krijg je dan hier in Holland een blik op de Inlanders, dien je in Deli dertig jaar lang gemist hebt.”

„Ik ben anders niet nieuwsgierig naar inlandsche familie-geschiedenissen,” pruttelde Van Baarle nog tegen.

„'t Kan me niet schelen, of je er nieuwsgierig naar bent of niet, ik zal je toch de geschiedenis van Nankita en haar eenigen zoon vertellen,” en Diggers begon:



#### VOOR ONZE MILITAIREN.

Gedurende den geheelen mobilisatietijd heeft het hier afgebeelde kwartet, bestaande uit de dames Truida de Groot (viool), Anna de Groot (piano), Jeanne Kielburger (zang, op de foto staande afgebeeld) en den heer Johan de Groot, allen uit Rotterdam, geheel belangeloos meer dan honderd concerten voor de soldaten op de meest afgelegen plaatsen aan de grenzen en in de linies gegeven. Generaal Kleynhens betoonde onlangs zijn waardeering voor hun verdiensten, door hun ieder een massief-gouden gedenkpenning (rechts) te zenden, waarbij hij hun schriftelijk den dank van het geheele leger overbracht voor den zoowel opwekkenden als verheffenden invloed, dien hun muziek op de soldaten uitoefende. Onlangs werden hun de gedenkpenningen in het kamp bij Millingen plechtig uitgereikt.

„Vóórdat ik in Deli kwam heb ik gevaren, dat weet jullie wellicht. Hoe het kwam, dat ik bij de Lijn mijn ontslag kreeg, weet je echter niet; dat zal ik vertellen. Jullie denkt, dat ik vrijwillig ontslag nam, nietwaar?”

„'t Was aan boord van de „Veris”. Ik was op een snikheuten morgen vrij van dienst. We waren in de buurt van Madeira. Ik had wat op dek geslenterd en wilde mij naar beneden begeven en mijn hut opzoeken, toen ik bijna struikelde over een kleinen Javaanschen jongen van een jaar of vijftien, die uit een der eerste klasse hutten werd getrapt en kreunend liggen bleef.”

„Zal hij wel verdiend hebben,” onderbrak Van Baarle den verteller.

„Een oogenblik later,” vervolgde Diggers, zonder op de opmerking acht te slaan, „een oogenblik later verscheen in de deuropening een planter uit Deli. Ik werd wit van woede toen de man verder niet de minste notitie van het ventje nam en de deur der hut weer wilde sluiten. Ik zette stevig mijn voet er tusschen. Wat ik precies gezegd heb weet ik niet meer, maar ons onderhoud eindigde met een welgemikten slag tusschen zijn oogen. Toen keerde ik mij om, raapte den jongen van den grond op en droeg hem mijn hut binnen. Hij was bewusteloos, doch niet ernstig gekwetst.

Hij was blijkbaar met zijn hoofd tegen de tegenoverliggende hutdeur gevallen en had daardoor het bewustzijn verloren. Ik legde hem op mijn krib en ik wilde dat julie een van allen den blik uit die kinderoogen had opgevangen, toen hij mij aanzag. Juist toen hij bijkwam werd de deur van mijn hut geopend en kwam de Deli-planter als een razende Roland binnen, vergezeld door den kapitein. De man had natuurlijk als eerste klas passagier zijn beklag ingediend en het gevolg was mijn ontslag bij de lijn. Gedurende het gesprek tusschen den kapitein, den planter en mij, zat de jongen mij aan te staren met groote oogen en toen beide eerstgenoemden vertrokken waren, greep hij met zijn

beide bruine handen mijn rechter en snikte: „O toewan, toewan, mijn schuld.” — „'t Is niets, jongen, huil niet meer,” zei ik, „'t is niets erg. Hoe heet je?”

„Hanno, toewan,” zei hij.

„Nu Hanno,” antwoordde ik, „je moet altijd goed en netjes je werk doen, zoodat geen enkele Europeesche toewan reden meer heeft tot klagen over je, belooft je me dat?”

„In geen tien jaar heb ik toen meer iets van den kleinen Hanno gehoord. Gedurende dat tijdsverloop had ik al een tamelijk kapitaaltje in rubber verdiend en had ik een zakenreis 'te maken. Op die reis was het, dat ik Hanno weer ontmoette. Ik herkende hem niet direct, doch hij mij wel. Hij was een slanke jonge man geworden, die uitstekend Hollandsch sprak. Hij waagde het niet mijn hand te



A. W. L. WISDOM JR.

De heer A. W. L. WISDOM Jr. te 's-Gravenhage vierde in de afgelopen week zijn zilveren jubileum als regent van de Diaconie-gestichten der Nederl. Herv. Gemeente aldaar. — Te Leeuwarden is op 23 December in den leeftijd van 38 jaar overleden de heer K. P. W. BESUYEN. De overledene was lid van de Gedeputeerde Staten van Friesland. — De Leidsche hoogleraar Prof. Dr. H. OORT, een der meest populaire mannen onder de moderne theologen, vierde een dezer dagen zijn 80sten verjaardag.



K. P. W. BESUYEN.



PROF. DR. H. OORT.

vatten, toen hij zich bekend gemaakt had, doch aan 't schitteren van zijn zwarte oogen zag ik hoe blij hij was toen ik hem direct mijn rechter toestak, waarover hij zich diep boog, en, mij aanziende, zei: „Deze hand heeft den armen inlander beschermd, ik zal het nooit vergeten, mijnheer.”



#### KAMPIOENSCHAP NEDERLAND DAMMEN.

In Hôtel American te Amsterdam werd in de afgelopen week gespeeld om 't Ned. kampioenschap in dammen. Onze foto geeft van links naar rechts de heeren: M. ten Brink, A. Visser, H. Hoogland Jr., kampioen van Nederland en wereldkampioen I. Myer; J. de Haas.

was er om mijn hoofd stevig een doek geknoopt. Ik keek om mij heen en zag ook werkelijk wat ik half verwachtte: het donkere hoofd van Hanno. Vreeselijk werden wij geslingerd en ik zag, dat de arme doodvermoeid was en geen kwartier meer boven water zou blijven. Hij hield alleen in zijn bruine hand een touw, dat hij om den balk had vastgesnoerd.

„Kom hier, Hanno, hijgde ik, „zoo hou je 't nooit vol.” „Die balk kan er maar één dragen, mijnheer,” zei hij. „Dan jij er op, Hanno,” riep ik, „en direct.”

„Ik zag de blijdschap op zijn gezicht en de groote dankbaarheid aan mij in zijn vermoeide oogen.”

„Nooit, mijnheer,” zei hij zoo beslist, dat ik niet verder aandrong, doch kalm het touw, waarmee ik was vastgesnoerd, begon los te maken. Nauwelijks had Hanno dit gezien of met een laatste krachtsinspanning hield hij mijn hand vast en zei snel:

„Mijnheer, Hanno zal sterven. Uw leven heeft groote waarde voor de arme inlanders. Groot mijn moeder, mijn lieve moeder... Vaarwel.”

„Toen liet zijn vuist het touw glijpen. Hij stak bei zijn armen boven zijn hoofd, zag mij nog éénmaal aan en verdween in de diepte...”

Diggers stem beefde. Niemand onzer sprak. „De storm bedaarde langzamerhand en ik werd opgepikt door een der reddingsboten. Juist intijds.”

„Dat is de reden, dat de oude Nankita met mij meekwam naar Holland en dat is ook de reden dat ik haar behandel, en tot haar dood toe zal blijven behandelen, alsof ze mijn moeder was. „Vindt je 't onzin, Van Baarle?”

„Nee,” zei Van Baarle. „ik vind het geen onzin...”



J. F. FOKKEMA.



O. VAN KESTEREN.



B. E. EITJE.

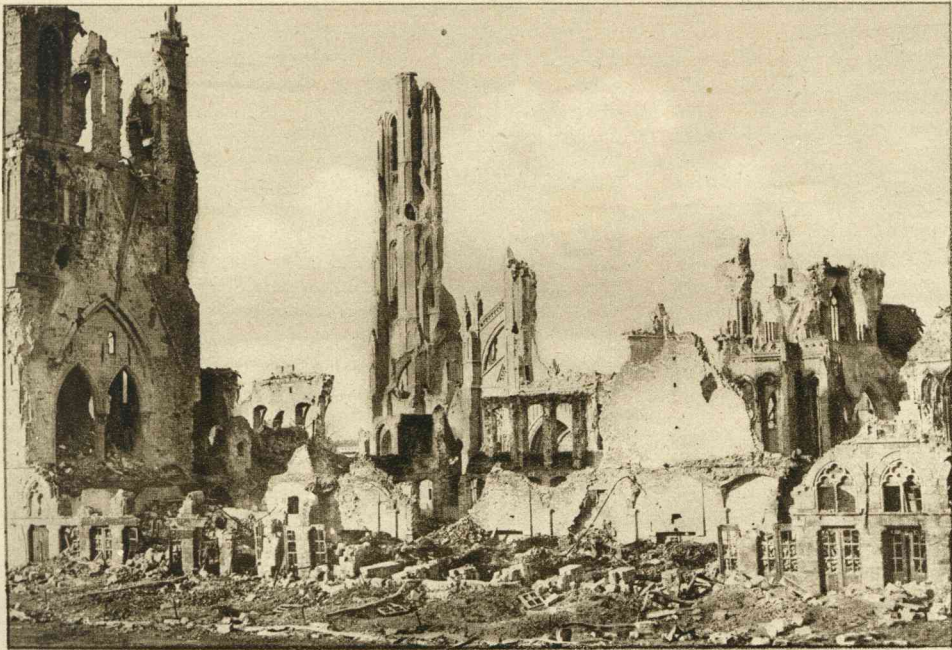
Te Westergeest is op 64-jarigen leeftijd overleden de heer J. F. FOKKEMA, lid van de Prov. Staten van Friesland voor het district Dokkum, lid van het Hoofdbestuur van de Chr. Historische Unie. — Op 80-jarigen leeftijd is te Rijswijk overleden luit.-gen. O. VAN KESTEREN, officier in de orde van Oranje-Nassau met de zwaarden en Ridder in de orde van den Ned. Leeuw. Tot 1906 heeft hij het vaderland in verschillende belangrijke betrekkingen gediend. — Te Amsterdam is overleden de heer B. E. EITJE, Ridder in de orde van den Ned. Leeuw. De overledene was lid van het college van Pekidim en Amarkalim voor het Heilige Land, dat te Amsterdam zijn hoofdzetel heeft.

De reis was voorspoedig, we hadden prachtig weer en binnen een dag of drie, verzekerde ons de kapitein, zouden we aan de plaats onzer bestemming zijn. Een gelukkig einde zou de reis echter niet hebben. Tegen het einde van den tweeden dag kwam een zware lucht opzetten en juist stond ik op het punt mij naar den stuurman te begeven om eens te vragen wat die van de komende dingen verwachtte, toen ik languit op het dek sloeg evenals alle andere passagiers, die zich niet vlug genoeg aan het een of ander konden vastgrijpen.

„Dames en heeren,” sprak ons de kapitein, ernstig toe, „het schip zit op een koraalrif en heeft heel weinig kans

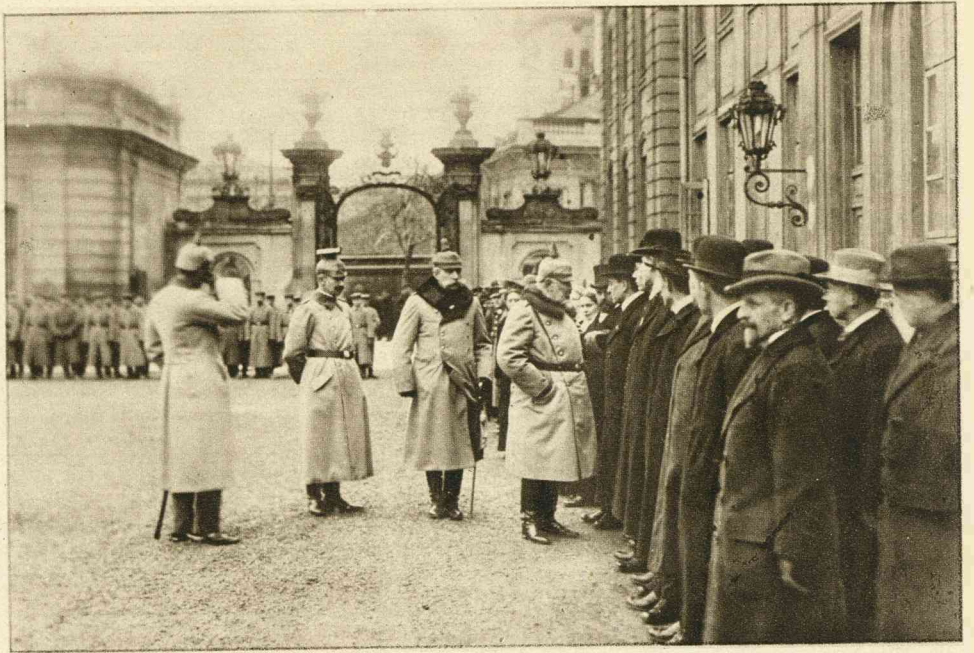
In aansluiting op ons bericht in het vorig nummer vinden onze Dames-Abonnées in dit nummer de Bon met bestelbiljet voor ons nieuwe Modelblad **DE ELEGANTE MODE**. Onze geachte Lezeressen gelieven deze bijzonderheden met aandacht te lezen en ons dan onverwijld hare teekening te zenden voor een Abonnement op **De Elegante Mode**.

# WERELDPANORAMA



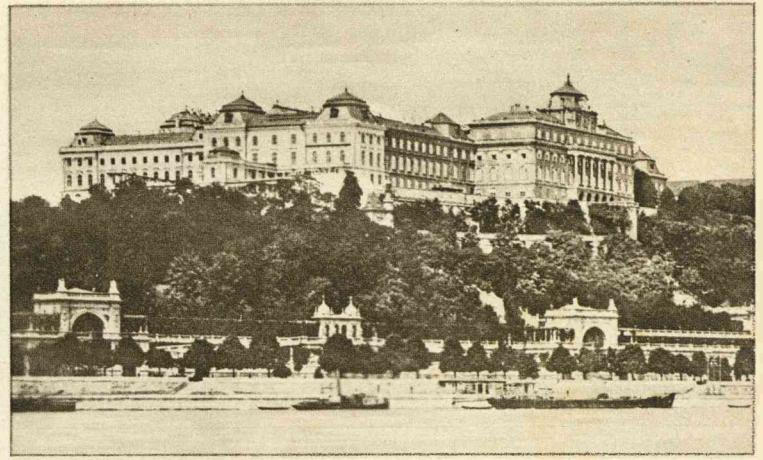
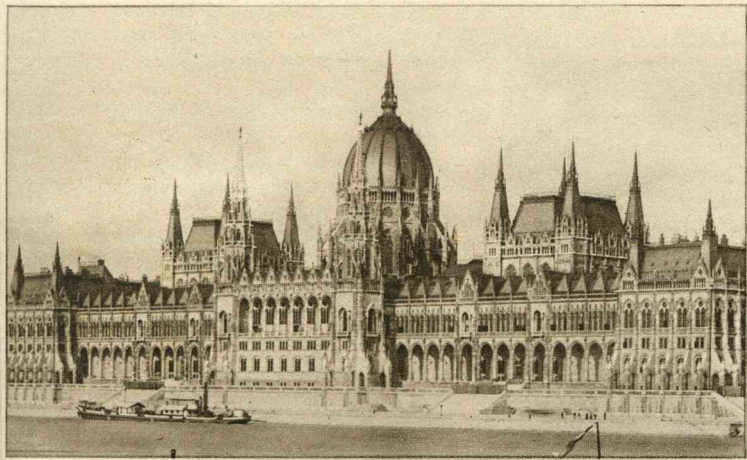
**WAT EENS DE KATHEDRAAL VAN YPEREN WAS...**

Hoe Yperen van de gevechten, die er gedurende de laatste weken geleverd zijn, geleden heeft, doet de foto die wij hierboven reproduceeren, duidelijk uitkomen. Van de eens zoo schoone kathedraal is niets dan een ruïne overgebleven.



**DE KONING VAN WÜRTTEMBERG IN WARSCHAU.**

De koning van Württemberg heeft een bezoek gebracht aan Warschau. Op onze foto zien wij Z. M. op de binnenplaats van het paleis van graaf Potocki in gesprek met de Württembergsche civiele beambten te Warschau.



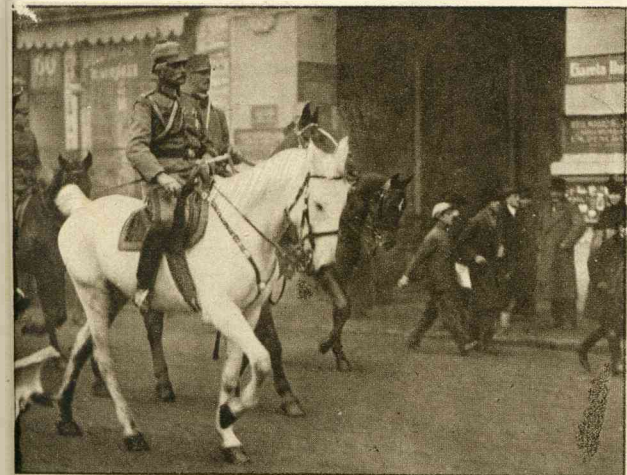
**DE KRONING VAN KAREL IV TOT KONING.**

In de afgelopen week is de keizer-koning van Oostenrijk-Hongarije met groot gevolg naar Budapest vertrokken om aldaar tot koning van Hongarije te worden gekroond. Onze foto's geven, links: Het Parlementsgebouw, in welks koepelzaal den 30sten December om 6 uur voormiddags de kroning plaats vond. Midden: De kroningskerk, waarheen zich de leden van het parlement na de kroning begaven. Rechts: De Hofburg, waarin het kronings-feestmaal plaats had.



**VAN HET SPAANSCH HOF.**

Links: De Koningin van Spanje met den Hertog van Alva tijdens een jachtpartij in den omtrek van Toledo. Rechts: De Koning van Spanje en de President van den ministerraad (2) gedurende een jachtpartij eveneens in den omtrek van Toledo. Opmerkelijk is het, hoe zelfs de bediende op den voorgrond (links) deelneemt in de algemeene vroolijke stemming.



**DE INTOCHT VAN MACKENSEN IN BOEKAREST.**

Hierboven brengen wij een tweetal foto's van den intocht van Generaal-Veldmaarschalk Von Mackensen in Boekarest, de hoofdstad van Roemenië. Links: De Veldmaarschalk aan het hoofd zijner troepen bij het binnenkomen der stad. Rechts: De reusachtige mensenmenigte die den intocht bijwoonde.

# Een Strijd tegen 't Recht

DOOR OTTO HÖCKER

(16) VIERDE HOOFDSTUK. (Vervolg)

Ethel begon te lezen. Maar spoedig dans-ten haar de letters voor de oogen. Zij drukte haar rechterhand tegen het hevig kloppende hart, wankelde plotseling, door zwakte overmand, en zou gevallen zijn, zoo Crout haar niet te hulp was gesneld.

Aanstands echter stiet zij zijn ondersteunende hand ruw van zich weg. Zij week eenige schreden van hem terug en brak in een aanhoudend smartelijk weenen uit, zoodat geheel haar lichaam krampachtig sidderde.

Terwijl zij nu zoo in haar stoel leunde, het mooie hoofdje in beide handen verborgen, onderging de detective, die midden in de kamer bewegingloos was blijven staan, opnieuw twee geheel tegenstrijdige gewaarwordingen. Hij werd er niet wijs uit. Zijn beroep had hem geleerd de menschen reeds bij een eerste ontmoeting te kennen en te doorgronden; hier echter had hij met een vrouwennatuur te doen die hem een raadsel opgaf. Was het werkelijk smart of was alles slechts het werk van een bekwaam tooneelspeelster en berekend om een gunstigen indruk te maken? Of wilde zij ten slotte slechts tijd winnen? Hij kon zich daarop geen antwoord geven; zelfs zijn talent als detective liet hem dezen keer in den steek. Ongaarne stoorde hij haar smart.

Doch de kunstenaress had zich reeds met geweld opgericht. Vastberaden droogde zij met het batisten zakdoekje de laatste tranen af.

„Nu is het geen tijd om te jammeren,” sprak zij met een bitteren trek om den mond. „Mr. Whistler... mijn aanstaande, bevindt zich in groot gevaar; er moet gehandeld worden. Zeg eens, zou ik hem aanstands kunnen spreken?”

Zij wendde zich smeekend tot den detective.

„Hoe was 't mogelijk dezen man gevangen te nemen, het toonbeeld van recht-schapenheid? ... En hij zou zich aan dien Huntington vergrepen hebben... onmogelijk! zeg ik.”

Crout naderde haar.

„Waarom onmogelijk? Kon hij het niet voor u gedaan hebben, Mrs. Whistler?”

Zij sprong op. Met vlammende oogen zag zij hem aan. „U noemt mij nu ten tweede male bij dien naam; u bent toch een afgezant van Huntington...”

„In 't geheel niet, Mevrouw,” verzekerde Crout. „U moet mij eigenlijk kennen, ik was reeds meermalen in de gelegenheid, u te begroeten. Ik woon in hetzelfde huis, waarin zich het kantoor van uw verloofde bevindt.”

Tevens wees hij op zijn ambtsschild.

„Ik weet ook niets van tegen u gericht kuiperijen; mij is echter bekend, dat Huntington Whistler zich voor uw echtgenoot uitgaf.”

Ethel sloeg de handen voor het verbleekte gelaat.

„Is die schandelijke leugen dan reeds publiek geworden?” fluisterde zij. „Dan, dan ben ik verloren... Maar wat is er ook aan mij gelegen!” voegde zij er in één adem achter. „Het geldt hier Ned en zijn lot! O, ik smeek het u, breng mij bij hem en ik zal u zegenen!” „Best, mevrouw volg mij. In de gevangenis kan ik u natuurlijk niet brengen, maar wel in het kantoor van den Coroner. Ik staer voor in, dat hij u dadelijk met Mr. Whistler zal samenbrengen.”

Ethel was reeds door de deur, die aanstond, heen gesneld. Binnen enkele oogenblikken stond zij weder voor Crout. Een wijde mantel omhulde haar, en om den hoed had zij een dichten sluier geslagen, die haar gelaat geheel verborg.

„Laten wij ons haasten, de minuten zijn kostbaar,” sprak zij.

Gelukkig stond op het ruime plein aan de Broadway een leeg huurrijtuig. Zij gingen erin zitten en in gestreken draf reden zij naar het kantoor van den Coroner. Tevergeefs echter trachtte Crout onderweg weder met haar een gesprek aan te knopen — zij gaf hem nauwelijks antwoord, lag ver achterover geleund in een hoek van het rijtuig en zuchtte zachtjes.

Daarom was het den detective werkelijk een verlichting, toen het rijtuig eindelijk voor het oude, grijze gebouw stilhield. Hij geleidde Ethel naar de wachtkamer en verzocht haar tot de komst van den Coroner plaats te nemen. Zonder dat zij het echter opmerkte, gaf hij aan den dienstdoenden agent te kennen, een oogje op haar te houden en haar in geen geval te laten vertrekken. Ethel dacht ondertusschen niet aan weggaan, hoe somber en hopeloos haar de omgeving ook voorkwam; zij kon het oogenblik bijna niet afwachten, waarin zij den geliefden man zou ontmoeten.

Crout nam haastig van miss Hastings afscheid en

begaf zich opweg naar het hotel „Danis.” Het was reeds laat geworden en de detective wachtte ongetwijfeld lang op hem.

Dit was ook zoo. Mr. Keane had zelfs een zeer slechte luim, doch klaarde merkbaar op, toen de andere hem zijn wedervaren vertelde.

„Ik heb ook iets nieuws voor u,” zeide hij, toen zij naar den ingang van het hotel gingen.

„Wij hebben den wakkeren Mr. Phelps. Hij was juist van plan van pier 55 met de Atlaslijn een klein uitstapje te maken naar West-Indië.”

„Wat zegt u daar! Dat is ongetwijfeld goede tijding. ... Nu en?”

„Ja, meer weet ik zelf niet. Ik moet immers hierheen om met u een plaatselijk onderzoek in te stellen. Naar ik vernam is de man woedend. Hij wil van niets weten, heeft eenvoudig het kantoor in den steek gelaten, wijl het werk daar niet meer beviel. Zijn tegenstribbelen baat hem natuurlijk niets; de Coroner heeft hem aanstands als getuige opgeroepen.”

In het hotel ontving men hen met het oog op het vroege uur, zeer verwonderd. Mr. Waldon stond niet vóór negen uur op, zei men hun.

En inderdaad moesten zij boven voor de deur van Waldon nog veel lawaai maken, eer het hun gelukte hem wakker te krijgen. Waldon begon eerst om deze vroegtijdige storing op te spelen, en werd slechts kalm, toen Crout zijn naam door het sleutelgat fluisterde en verklaarde dat hij gewichtig nieuws voor hem had.

Toen was hij eensklaps wakker.

„Dat is heel wat anders. Komt maar binnen, ik kan wel in bed blijven liggen.”

Behoedzaam werd aan den binnenkant de deur geopend. Op hetzelfde oogenblik werd men Waldon gewaar. Hij verstomde, toen hij den begeleider van den detective opmerkte.



MEVROUW ALIDA TARTAUD-KLEIN.

Wij brengen hierboven een afbeelding van het door Huib Luns geschilderde portret van Mevr. Alida Tartaud-Klein in de rol van Tosca. Het schilderij is de clou van de tentoonstelling in de Academie te Rotterdam.

„Wie is die heer?”

„Een collega van mij. Wij werken steeds samen. Ik zou gaarne hebben, dat u mij dat ook in dit geval toeliet.”

„Ja, 't is goed, komt u binnen, mijne heeren!” Bij Waldon was oogenschijnlijk geen verdenking opgekomen.

„Op het schrijfbureau staan sigaren; rook maar op, als 't u niet te vroeg is.”

Hij was weder achter de portière naar zijn slaapkamer verdwenen. Crout volgde hem, doch had nog den tijd om een blik op het schrijfbureau te werpen.

Werkelijk, daar lagen tusschen ander schrijfgerei groene staven zegellak. Een wenk bracht Keane op de hoogte, die slechts veelbeteekenend knikte.

Waldon lag reeds weer in bed, toen de detective op de slaapkamer kwam. De gordijnen waren toegeschoven en de jaloeziën neergelaten, zoodat er een pikdonkere nacht heerschte.

„Voorzichtig, Mr. Crout!” riep Ralph van uit bed. „Stoot u niet aan de muurkast naast de deur...”

„Daar heb ik al voor gezorgd!” bromde de detective, een uitroep onderdrukkend. „Hadt u tegelijker-tijd het licht maar aangemaakt. Daar heb ik me een leelijke buil opgelopen, nu hoor, die stomme kast ligt me op de maag!”

Waldon had ondertusschen licht aangedraaid.

„Dat zal uw maag slecht bekomen,” meende hij nu met een kort lachje. „Hoe klein de kast ook is, ze bevat toch een waar arsenaal van doodelijke giften en nog wel zeer zeldzame, bijzondere vergiften. Ik

ben n.l. verzamelaar.” — Nu kon Crout een korten uitroep van verrassing niet onderdrukken.

„Een komische liefhebberij!” meende hij. „Dat is door de wet eigenlijk verboden, Mr. Waldon.”

„Mij niet; ik heb het licentiaat. Ik ben immers vakman en heb mij voor toxicologische studies van jongsaf geïnteresseerd.”

„Nu, een volgenden keer wil 'k u toch eens vragen, mij een kijkje te laten nemen in die geheimzinnige kast,” schertste Crout. „nu bent u helaas nog niet opgestaan.”

„O, de slaap is bij me over, ik ben geheel wakker! Wanneer het u interesseert, laat ik u die dingen gaarne zien. Voor leeken is er niet veel aan, 't zijn meestal kleine kristallen in niet doorschijnende flesschen... Maar voor den vakman is dat heel wat anders: voor hem wordt die vaste substantie, waarin de dood woont, levend, hij kent de geweldige uitwerkingen, welke somtijds reeds één stofkorreltje, b.v. het ruggemergs-vergif, teweegbrengt.”

Ondertusschen was Waldon in de daarnaast gelegen alkoof gegaan, om zich daar te kleeden.

„Nu wat hebt u? Kom er eens mee voor den dag, Mr. Crout. Ik kan ieder woord verstaan. Wat is er nu dan reeds voor nieuws? Eerst vóór weinige uren hebben wij nog met elkaar...”

Hij onderbrak zich en deelde den kamerbediende die op een teeken der schel was komen aanloopen, mede, wat hij vandaag wilde aantrekken.

Daar had Crout niet veel op tegen. Hij was nu in staat de kleine muurkast eens op te nemen; hij trachtte ze ook te openen, doch er zat 'n stalen slot aan bevestigd.

Op hetzelfde oogenblik kwam Ralph Waldon te voorschijn.

„Dat zal u niet gelukken, vriendje,” schertste hij. „Mijn arsenaal is goed gesloten... Geef me den bos sleutels eens?” beval hij aan den bediende. „Daar op de nachttafel moet hij liggen.”

De bediende vond echter geen bos sleutels.

„Kijk dan toch uit uw oogen, mensch! De sleutels moeten er zijn, of jij hebt ze weer eens opgeruimd.”

„Maar Mr. Waldon,” meende de man nu, „dat doe ik toch nooit. Als ik de sleutels vind, leg ik ze altijd binnen op de schrijftafel; dat komt bijna iederen dag voor.”

Nu lachte Waldon.

„Overdrijf niet!”

Hij wendde zich opgeruimd tot Crout.

„Ordellievend ben ik niet, eigenlijk verkeerd voor een chemicus, niet? Daarom heb ik het vak dan ook opgegeven. Ik versta nu eenmaal de kunst in vijf minuten door elkaar te gooien, waarvoor een ander vijf jaren noodig had om het in orde te brengen.”

„Helaas, dat is waar,” waagde de bediende zachtjes te mompelen. Met luider stem zei hij:

„Mr. Waldon, ik vind den bos sleutels niet; maar daar valt mij in, dat wij hem al gisteren tevergeefs zochten. En ook daags te voren hier hebben wij hem niet kunnen vinden, toen Mr. Phelps hier was...”

„Mr. Phelps?” liet de detective zich onwillekeurig ontvallen.

„Och dat is niet zoo!” sprak Waldon, die nu zelf mede aan het zoeken was, tegen. „Zeker vermiste ik die sleutels, maar Phelps had ze eergisteren morgen in vergissing bij zich gestoken en ze later

weder teruggebracht en op het schrijfbureau gelegd. Hij zei het me in de club, waar hij mij opzocht. Ik heb de sleutels gisteravond nog gebruikt” — hij sloeg met de vlakke hand tegen de brandkast — „toen ik u die papieren gaf, Mr. Crout,” wendde hij zich tot dezen. „Herinnert gij u nog? Daarna heb ik de kast nog gesloten.”

Hij ging naar de kleine muurkast.

„Jammer, dat u niet eens een blik kunt werpen in de kast. Mijn stille vrienden staan in rij en gelid geordend en zijn genummerd. Nu, een volgenden keer zal ik beter oppassen en de sleutels niet verleggen... Ja, breng mij thee en ook een sneedje koud gebraden vleesch,” beval hij aan den bediende. „Of doen de heeren mede? Ik noodig ze bij deze beleefd uit.”

„Dank u, Mr. Waldon. Maar op deze manier komen wij niet aan 't spreken. Ik zal u onder uw ontbijt van alles op de hoogte brengen.”

„Afgesproken.”

Zij gingen de woonkamer binnen, en Ralph liet zich daar behaaglijk op een divan neervallen.

„En nu voor den dag er mee! Vermoedelijk een verrassende wending?”

„Ongetwijfeld. Huntington Whistler is n.l. niet met een dolk vermoord, maar hij is vergiftigd.”

Ralph sprong op en zag hem strak aan.

„Wat zegt u daar?”

„Meer nog,” ging de detective verder, den blik zijner kleine, scherpe oogen onafgewend op den anderen gericht en klaarblijkelijk van plan, hem tot in het binnenste zijner ziel te doorgronden: „de man proefde

het nieuwe bruispoeder van Brown, Mc. Lean en Co., waarvan een monster op het schrijfbureau van zijn neef lag. Het mengsel bevatte een sterk vergif over welks herkomst onze geleerden het nog niet eens zijn."

Ralph Waldon hoorde zijn laatste woorden al niet eens meer.

"Maar, dat is om verstomd van te staan! U zei me zelf toch nog, dat hij met een dolk was gestoken!"

"Dat is hij ook, maar de dood was van te voren reeds ingetreden. Het gaat hier over twee verschillende en ook van elkaar onafhankelijke misdaden. Ook staat reeds vast, dat niet Huntington Whistler, maar zijn neef, de advocaat, moest vergiftigd worden."

Waldon kon een in 't ooglopende verwarring niet onderdrukken. Hij scheen blij te zijn, dat op dit oogenblik de bediende met het ontbijt binnenkwam. Eerst toen de man de sierlijk klaargemaakte portie voor hem had neergezet en zich weder verwijderd had, verbrak hij de ingetreden stilte.

"De zaak wordt steeds gekker! Nu zouden liefst de beide neven bedreigd zijn geweest en door verschillende personen. Zijn uw veronderstellingen niet wat gewaagd?"

"Het gaat hier niet om veronderstellingen, maar om bewijzen," viel Crout in, die met zichtbare belangstelling gadesloeg, hoe Waldon met bevende hand thee inschonk. "Er is uitgemaakt, dat een aan den advocaat geadresseerd pakket heimelijk is geopend, en dat het zich daarin bevindende schadelooze bruispoeder met een sterk vergif vermengd is."

"Maar wie ter wereld kan dit gedaan hebben?" vroeg Ralph nu.

De mededeelingen hadden hem zóó sterk getroffen, dat hij vergeefs getracht had te ontbijten; met tegenzin schoof hij den zilveren schotel op zij. "Verdenkt men nog iemand?"

"Zeer zeker," wierp Keane er tusschen, die in een venster nis leunde en totdusverre zwijsend had toegezien. "Wij zijn juist bezig met bewijzen te verzamelen." — Waldon zag hem verbaasd aan.

"Zoo, verdenkt u reeds iemand?" vroeg hij nu snel. "Natuurlijk heeft die vrouw hier ook weder de hand in het spel!"

"Spreekt u van miss Hastings?" vroeg Crout. "Gaat uw afkeer tegen haar niet wat te ver bij u?"

Ralph was opgesprongen. In zenuwachtige onrust begon hij in de kamer op en neer te loopen.

"Ik vertrouw die miss Hastings nu eenmaal niets goeds toe!" riep hij somber. "Wie zou anders bij het vermoorden van mijn armen vriend ook eenig belang hebben!"

Crout volgde hem opmerkzaam met zijn blikken. Toen zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken: "Wie er anders belang bij zou kunnen hebben? Nu, ik denk bijvoorbeeld u, Mr. Waldon."

Als door een adder gebeten stond Ralph plotseling stil, en keerde zich om.

"Ik?" herhaalde hij toonloos.

Hij ging dicht op den rustig met de handen over de borst gekruist zittende toe en staarde hem met wijd opengesplakte oogen aan.

"Maar die scherts gaat te ver, Mr. Crout!... Ik neem in 't geheel niet aan, dat het om zoo iemand gaat!"

Een gedwongen lachje klaarde de ernstige trekken van den detective op.

"Maar dat spreekt van zelf, Mr. Waldon. Vergeef dit kleine lesje, dat ik u gegeven heb. Miss Hastings zou het b.v. ook niet aardig vinden, als men haar zonder voldoende bewijzen in dezen jongsten moord betrok."

"Maar die vergelijking gaat in 't geheel niet op, mijne heeren!"

"Neem mij niet kwalijk, Mr. Waldon," wierp nu Keane van het venster af er tusschen, "waarom dan niet? U meent dat de dame zonder meer haar echtgenoot door een moord uit den weg heeft geruimd. U ziet er geen bezwaar in, haar daarenboven van den aanslag op haar verloofde te beschuldigen, hoewel u haar toch slechts zonder voldoende bewijs kunt verdenken. Nemen wij nu echter eens aan dat u om haar liefde gedongen hadt, dat u was afgewezen en daarna met uw vroegeren vriend, oneenigheid had gekregen. Gevallen, waarin de afgewezenen zich op zijn gelukkiger medeminnaar wreekt, hem zelfs om 't leven brengt of brengen laat, zijn in 't geheel niet zeldzaam..."

"Zeker niet," viel Crout bevestigend in. "Ik heb reeds dikwijls met dergelijke gevallen te doen gehad."

Nu moest Ralph Waldon hardop lachen.

"U bent me een paar leuke heeren!" zei hij vervolgens.

"Vermoedelijk ben ik door de lucht naardebovenste verdieping van den wolkenkrabber gevlogen, heb waarschijnlijk een masker voor het gelaat gehad dat mij onzichtbaar maakte, en heb, zoo vermomd, het gif gemengd... hahaha, dat is komiek!"

Andermaal brak hij in geweldig lachen los.

Maar hij lachte alleen. De trekken der detectives bleven even ernstig.

"Waarom zoudt u door de lucht gevlogen zijn?" vroeg Keane.

"U bent op den noodlottigen dag minstens tweemaal op het kantoor van den advocaat geweest, dus op de plaats der misdaad zelf."

"Zeer goed! Als men wil, kan men op deze manier ten slotte wel al degenen die dien dag het kantoor

bezochten, verdenken. Waarom verdenkt u dan niet den boekhouder? Die is toch den geheelen dag daar geweest!"

"Dat is ook geschied, Mr. Waldon," viel Keane weer kalm in. "Zijn opvallend, tegen zijn plicht verdwijnen heeft hem reeds verdacht gemaakt..."

"Onzin!"

Waldon marcheerde opnieuw met rassche schreden door de kamer.

"Die Phelps is een onschuldig man. Ik ken hem tamelijk goed; op mijn aanbeveling heeft hij die plaats op het kantoor verkregen."

"Ik hoorde u daar juist met den bediende over een Mr. Phelps spreken; is deze dezelfde persoon?" vroeg Crout.

Deze vraag scheen den andere blijkbaar onaangenaam te zijn. Hij wendde zich snel af en ging naar een venster. Een oogenblik daarna keerde hij zich weder tot zijn bezoekers.

"Nu ja, wat zou dat? Ik had er mijn reden voor, op de hoogte te blijven van Ned's verhouding tot miss Hastings. Phelps praat gaarne; hij vertelde mij alles wat hij wist... en nu, daar maakte ik ook gebruik van! Om den man, zonder opzien te baren, bij mij te kunnen ontvangen, had ik hem namens Brown Mc. Lean en Co. de opdracht gegeven, de 50,000 adressen voor de proefmonsters te schrijven. De lijsten daarvoor kwam hij immer bij mij halen en dan keuvelden wij wat."

"Maar zag u hem ook op het kantoor van zijn patroon?"

"Zelden. U weet immers dat ik met Whistler op gespannen voet leefde."

"Wat u eergisteren toch niet belette, u tweemaal op zijn kantoor te vervoegen... Wanneer was dat?"

Hij dacht even na, doch trok toen de schouders op.

"Dat weet ik zelf niet juist meer. Om elf uur ontmoette ik Huntington. Vervolgens ging ik naar Ned Whistler's kantoor, om met hem af te spreken, doch ik trof hem daar niet. Misschien een uur later, kort voor het einde der lunch-pauze, kwam ik nóg eens,



#### EEN VERDIENDE HULDE.

Bovenstaand geven wij een reproductie van de voor- en achterzijde der aan den heer C. Prince te Driebergen, in het geheele land bekend om hetgeen hij tot ontspanning der gemobiliseerde militairen deed, verleende eere-prijs voor zijn inzending buiten mededinging op de militaire huisvlijtentoonstelling te Arnhem, die i.l. zomer is gehouden. De uitreiking der medaille ondervond eenige vertraging daar de matrijs was gebroken.

en toen wilde Phelps even oploopen om Whistler bericht te geven, doch ik zei hem, dat hij dit maar zou laten en aan zijn heer zeggen, dat ik in de Lotus-club op hem wachtte."

"Hm!"

Crout zag even op de pendule.

"Hebt u op dien dag aan Huntington Whistler geld gegeven?"

"Zeer zeker..."

Ralph noemde een groot bedrag.

"Ik wilde u reeds lang vragen: heeft men de som niet op het lijk gevonden?"

Toen de detective slechts knikte, voegde hij er als zeker aan toe: "Hieraan kunt u het beste zien, dat men niet te doen heeft met een moord uit roofofzucht. Ik blijf er bij: die comediante met haar slecht verleden heeft de daad op touw gezet en ook uitgevoerd. Niemand anders heeft er belang bij gehad. Vergeet niet: zij was ongeveer twee uur op het kantoor; toen kon zij goed het bruispoeder met het gif vermengen. Zij heeft waarschijnlijk Huntington ontboden — gelijk zij ook den boekhouder wel last zal hebben gegeven het kantoor vroeger te verlaten — en een betaalden kerel gehuurd, die de daad voltrok. De boy heeft misschien niet eens geweten, dat hij reeds met een doode te doen had en de donna evenmin..."

"Het beste zou wel zijn, dat u ons naar het verhoor vergezelde, dat helaas reeds begonnen is," sloeg Keane voor. "Naar ik straks op het hoofdbureau vernam, is de boekhouder Phelps van morgen aanboord van 'n zeeklaar schip der Atlaslijn gevangen genomen. Hij wilde een klein uitstapje naar West-Indië maken, wat alleszins opheldering verdient, dunkt mij; misschien zou uw aanwezigheid daar van nut kunnen zijn."

Zonder eenig bezwaar, waarvoor de detectives gevreesd hadden, verklaarde Ralph zich bereid mede te gaan. Zij hadden elkander door een oogopslag te kennen gegeven, hem in het andere geval gevangen te nemen; nu elke opspraak kon vermeden worden, was hun dit zooveel te aangenaam.

Op den hoek van de straat namen zij een rijtuig. Onderweg viel het Keane in, dat hij in de buurt nog iets te doen had; hij sprong uit het rijtuig en beloofde spoedig terug te zijn.

Geen inwendige stem zei aan Ralph Waldon, dat

de detective in werkelijkheid naar het dichtst bijzijnde politiebureau ijde, zich daar van de noodige manschappen voorzag en zich onverwijld in hun gezelschap naar het voor kort verlaten huis terugbegaf om daar tot schrik van het tegenstribbelende personeel een uitgebreide huiszoeking te doen.

#### VIJFDE HOOFDSTUK.

De Coronersjury was reeds in den loop van den vorigen dag samengesteld en beëdigd. De Coroner was nog niet in dienst en er daarom zeer op gesteld, zijn bekwaamheid bij zoo'n ingewikkeld geval op de schitterendste wijze te bewijzen.

Hij was van plan, de Grand jury, die over de eigenlijke aanklacht het eindoordeel zou uitspreken, een geheel uitgewerkt geval voor te leggen en had daarom onvermoeid er zich mede bezig gehouden en ook van de „zes goede en getrouwe" mannen, uit welke de jury was samengesteld, niet weinig gevorderd. Veel vroeger ook dan gewoonlijk waren zij dezen morgen bijeengekomen en zonder ophouden hadden het getuigenverhoor en het onderzoek der zaal plaats gehad.

Natuurlijk moest Ned Whistler persoonlijk aan de besprekingen deelnemen, te meer nog, wijl hij den bijstand van een ander advocaat geweigerd had en zich op zijn eigen bekwaamheid verliet. Men had hem geen tijd gegeven om na te denken. Van het oogenblik zijner inhechtenisneming af was hij bijna voortdurend in scherp en zielpijnigend verhoor geweest, zoodat zijn geest nog niet tot rust had kunnen komen. Integendeel, de ontdekking, dat trots al zijn machteloos wederspreken, de verklaring van het feit met onverzwakten ijver in een bepaalde richting gevoerd werd, had hem meer en meer opgewonden gemaakt. Immer scherper richtte zich de loop der door den Coroner ingestelde verhooren tegen één enkele persoon, die hem dierbaarder was dan de geheele wereld. Het ontging hem niet, dat geen der raadsheeren, ofschoon hij zelf gevangen was genomen en de andere medeverdachten eigenlijk slechts als getuigen dienst deden, groote verdenking tegen hem aan den dag legde — of zich er door liet afleiden, het gevonden spoor verder te volgen, vooral toen men wist welke de eigenlijke oorzaak van den dood was.

Ned zelf had bij de onverwachte tijding eerst verlicht herademd. Had Ethels dolk slechts een lijk doorboord, dan was dit toch geen groot misdrijf voor de hand, die het wapen gevoerd had. Maar het verdere verloop van het onderzoek leerde den jurist spoedig inzien, dat de verdenking van den moord door vergif zich ook weder tegen Ethel keerde.

Hoe klaarder hij ook voor zichzelf bewust werd, dat er tegen het verloop van het onderzoek niets te doen viel, des te grooter angst vervulde zijn ziel. Dat zijn verloofde niets met de daad had uitstaan, stond bij hem vast; en hij begreep het nu reeds niet meer, dat de eerste vreeselijke indruk zóó verbijsterend op hem had kunnen werken. Maar hij durfde zich niet verbeelden, dat haar hoofd door duistere wolken van verdenking overschaduw werd. Zij was niet de eerste onschuldige, die het slachtoffer werd van een vreeselijke verdenking, ook al zou het tot geen werkelijke veroordeeling komen.

Ieder nieuw uur vermeerdeerde zijn angst voor het lot zijner verloofde en bereidde hem naamloos leed. Een schuldige had niet met grooter ongenoegen en met nog sterker wantrouwen het binnenkomen en spreken van iederen nieuwen getuige kunnen afwachten, als dit bij den advocaat het geval was. Zijn innerlijke verslagenheid ontging ook aan niemand van hen, die zich in de zaal bevonden, — ook aan de talrijke toehoorders niet, want de Coroner hield openbare zitting. Vooral waren er vele correspondenten, en ook de onvermijdelijke teekenaars en amateurfotografen waren er in grooten getale.

Met opzet had de Coroner den gevangene niet van Ethels aanwezigheid verwittigd. Toen hij nu onverwachts den hem zoo dierbaren naam opriep en een der bedienden beval, de getuige in de zaal te brengen, sprong Ned, geheel zijn omgeving en de vele op hem gerichte blikken vergetend, als geëlectriseerd van zijn stoel op. Met groote ontroering zag hij naar de deur van den ingang en een heftig sidderen ging over geheel zijn krachtige gestalte, toen hij haar aanstonds daarna in de zaal zag komen. Een onverstaanbare klacht kwam van zijn lippen — hij maakte een onstuimige beweging naar Ethel. Tevergeefs wilden de omstaande bedienden hem terughouden; met krachtige vuist stiet hij ze terug.

"Ethel, lieve, arme Ethel!" klonk het van zijn bevende lippen. "Konden deze speurhonden jou ten minste niet ontzien!"

Ook de kunstenaars had hem opgemerkt. Reeds meer dan een vol uur had zij dit oogenblik verbeid, waarop zij Ned's stem weder hooren en hem in de oogen schouwen kon... Nu snelde zij met uitgestrekte handen vooruit, en in het naaste oogenblik waren de twee geliefden bij elkaar, en lagen, zich niet storend aan de talrijke gapers in de zaal, in sprake-looze ontroering in elkaars armen.

"Ned, wat hebben ze je gedaan!" snikte Ethel onder een vloed van tranen. "Hoe durfden ze jou verdenken..."

"Stil, liefste, stil!" fluisterde Ned haar haastig in (Wordt vervolgd.)



#### DE NOODLANDING VAN DE DUITSCHE VLEGMACHINE B 1027/14.

Verleden week is de Duitse militaire Fokker-tweedekker B 1027/14, komend uit Duitsland, welks inzittenden op het Molenveld nabij Nijmegen wilden dalen om zich te oriënteren, doch bij het zien van de Prins-Hendrikkazerne nog trachtten weg te komen, tegen een woning aangevlogen. In het dak van het huis werd een groot gat geslagen. De beide inzittenden bleven ongedeerd. Links: De machine in de boomen hangend. Rechts: De motor wordt gedemon- teerd om naar Soesterberg te worden gebracht.



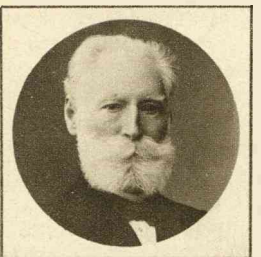
#### DE VLEGMACHINE NA DE LANDING.

Een zeer mooie overzicht-foto van de gelande machine met het beschadigde huis.



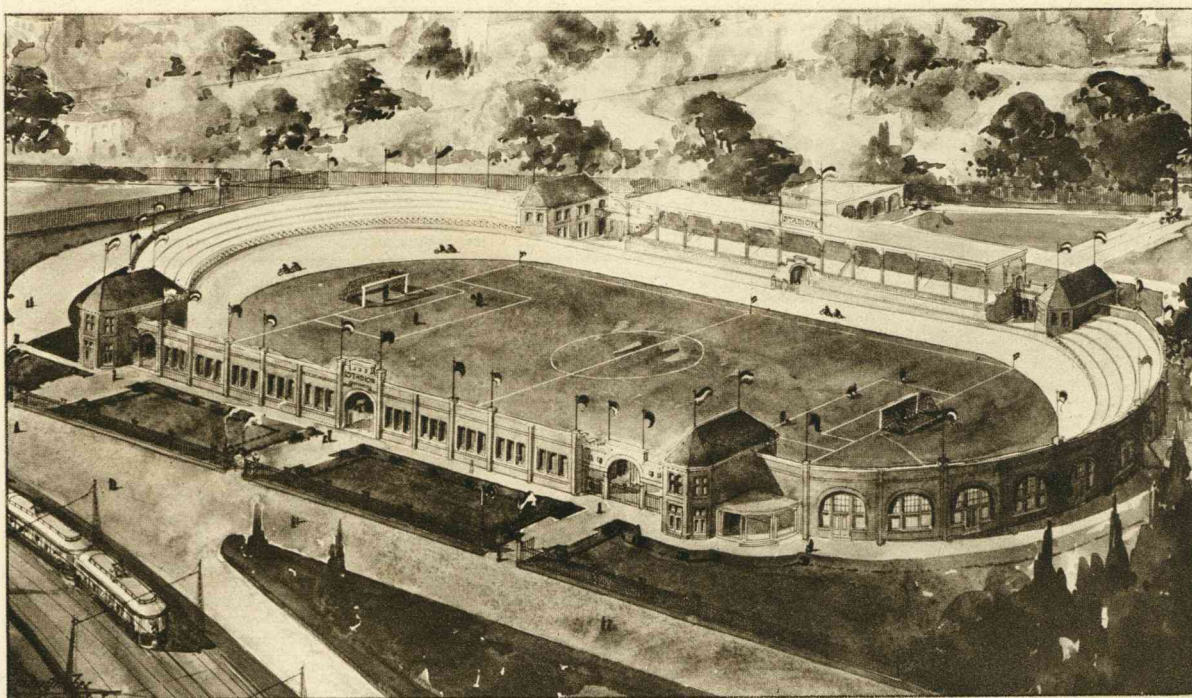
#### P. WEIJERS. †

Te 's-Gravenhage is overleden de heer P. WEIJERS, in leven oud-hoofdcommies der Posten en Telegrafie, een in brede kringen zeer bekende en beminde persoonlijkheid. Sinds 1911 was hij om gezondheidsredenen na een veertigjarigen diensttijd, vervol gepensionneerd.



#### H. STIJNS.

Den 30sten December herdacht de heer H. STIJNS te Beek (L.) den dag waarop hij voor 40 jaar tot Apotheker werd bevorderd.

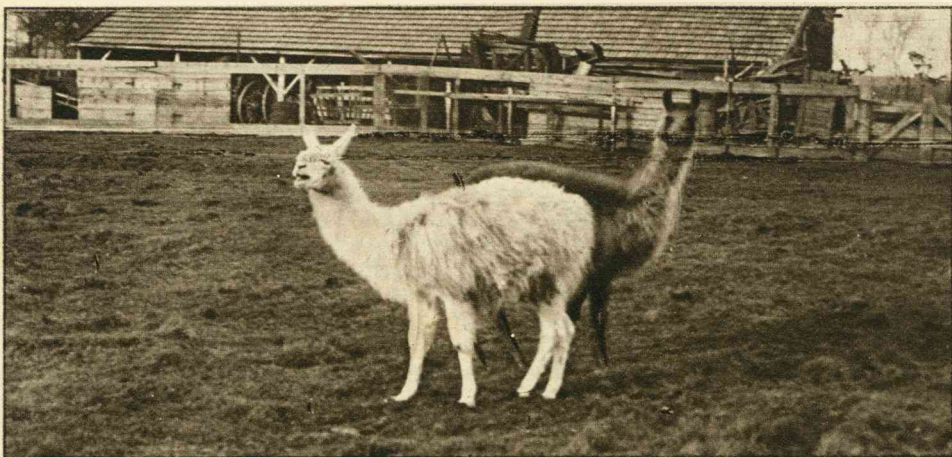


#### NIEUWE SCHEVENINGSCH E WIELERBAAN.

Direct nadat de Scheveningsche wielërbaan verdween, werd op initiatief van den heer C. A. C. Last te 's-Gravenhage een commissie in het leven geroepen, die plannen in overweging nam om een nieuwe baan te bouwen. Wij geven hierboven een foto van de baan naar het ontwerp van den Haagschen architect Jos. Duynstee. (foto Hijmans).

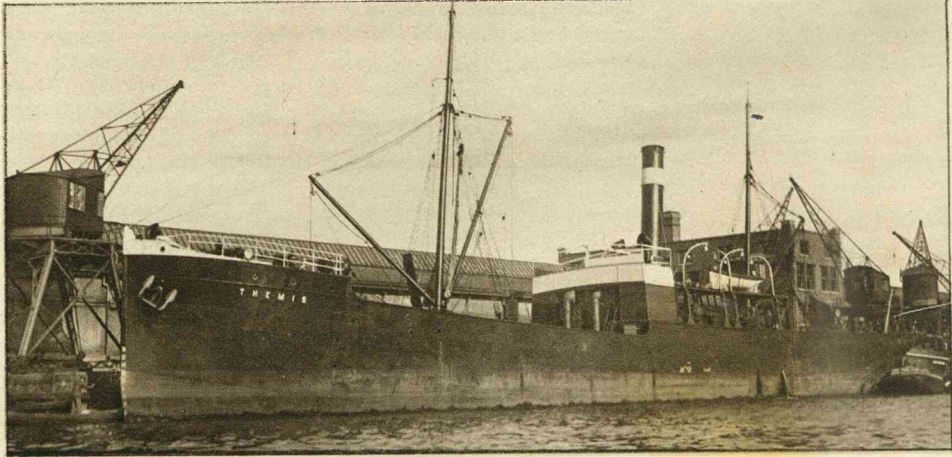


LOUIS DE VRIES ALS MR. WOE, in het Chineesch-Engelsche drama van dien naam, waarvan de première zal plaats hebben op 11 Januari in den Hollandschen Schouwburg te Amsterdam.



#### LAMA'S TEN DIENSTE VAN DEN LANDBOUW IN DRENTE.

Een landbouwer te Derp in Drente heeft zich twee lama's aangeschaft, waarvan het mannetje gebruikt wordt als lastdier en het wijfje als fokdier. Het is voor het eerst dat men in Nederland de proef met lama's neemt.



#### S.S. „THEMIS”.

Het stoomschip „Themis” van de Kon. Holl. Stoomboot Mij., dat van New Castle naar Amsterdam is vertrokken, en tot heden nog niet is aangekomen. Begrijpelijkerwijs maakt men zich over het lot van het schip zeer ongerust.